

Baronian Xippas

Persbericht

Stéphane Dafflon
Isidore Verheydenstraat 2

06.09 - 26.10.2019

Opening

Donderdag 05.09
17 - 21u
tijdens
Brussels Gallery Weekend

Stéphane Dafflon

« De ziggurat-frames die bepaalde vensters bevatten, tonen een scherp besef van het venster, als ‘een ding op zichzelf »
Robert Smithson, « Ultramoderne », 1967¹

Elke tentoonstelling van Stéphane Dafflon is uniek. Hij koos er deze keer voor om een reeks schilderijen met een gemiddelde hoogte van 70 cm en regelmatige intervallen te presenteren. Deze nieuwe werken hebben verschillende vormen, variërend van vierkant tot *shaped canvas*, en kregen hun namen volgens de gebruikelijke nomenclatuur: ze werden getiteld *AST387* tot en met *AST387*. Een herschikking van de volgorde van de schilderijen in de tentoonstelling maakt een chronofotografie mogelijk, een lineaire ontleding van een vorm die zich van een stabiel vierkant tot een complexe vorm ontwikkelt. De eerste composities bestaan uit rangschikkingen van vierhoekige vormen, gevolgd door constructies van driehoeken, parallellogrammen en trapezes. Deze orthogonale en onorthogonale samenstellingen verhouden zich respectievelijk op een stabiele en dynamische manier tot de ruimte waar ze te zien zijn. Het ensemble wisselt al spelend een middelpuntvliedende met een middelpuntzoekende kracht af, waarbij werken nu eens naar binnen gericht zijn en dan weer naar de tentoonstellingsruimte lijken uit te stralen. De composities evoceren met hun ontwerpen en kleuren elk op hun beurt historische verhalen op gaan van het Italiaanse Memphis-design tot de Amerikaanse abstractie en de concrete kunst.

Er wordt vaak teruggegrepen naar de definitie van concrete kunst van Max Bill uit 1944, die vooral de nadruk legde op principes als een orthogonale compositie, eenvoudige vormen, en effen kleuren. We mogen deze beweging echter niet herleiden tot Bills manifest, omdat hijzelf zich later heeft losgemaakt van deze orthodoxie om dynamische composities en ruitvormige vierkante schilderijen te maken. Als het orthogonale principe verwijst naar het klassieke schilderij, opgevat als een venster naar de wereld, een vast standpunt met een stabiel perspectief, dan staan alle door Stéphane Dafflon gepresenteerde werken, die uitblinken in hun diversiteit, voor een herdefinitie van het schilderij als een venster zonder transparant zicht op het dispositief. In 1967 observeerde kunstenaar Robert Smithson gedurende lange tijd het New Yorkse art-decogebouw genaamd ‘Master Building’. In zijn artikel ‘Ultramoderne’ schrijft hij over het ziggurat-ontwerp van het gebouw en de beroemde hoekramen (“corner windows”), de verruiming van de architectuur, de simultane openheid en geslotenheid, en het stabiele kader voor het landschap en het verstrijken van de tijd. Smithson noemt dit type venster ook een “split-window”, een term waarmee men meestal een tweedelig sportwagenaam bedoeld, zoals de achterraut van de Corvette Stingray. Zo associeert hij het “ultramoderne” architecturale venster met dat van een sportwagen. Deze aerodynamische metafoor sprak Stéphane Dafflon aan, wiens schilderijen specifieke

¹ “ The ziggrated frameworks that contain certain windows show a keen awareness of the window—as ‘a thing in itself’. Robert Smithson ‘Ultramoderne’, Arts Magazine, september-oktober 1967; geciteerd in Jack Flam (ed.), *Robert Smithson: The Collected Writings*, Berkeley, Los Angeles, Londres, University of California Press, 1996, pp. 62-65

objecten zijn waarmee hij een dynamische relatie tot de tentoonstellingsruimte tot stand brengt, en een ruimtelijk-temporeel totaalsysteem vormt dat voortdurend verandert.

Julien Fronsacq, zomer 2019.

Julien Fronsacq is hoofdcurator bij MAMCO, het museum voor moderne en hedendaagse kunst in Genève.

--

Stéphane Dafflon werd geboren in 1972 in Neyruz (Zwitserland). Na het behalen van een diploma beeldende kunst aan de kunstacademie van Lausanne (ECAL) in 1999, werd hij een hoogleraar op dezelfde school in 2001. Zijn solotentoonstellingen zijn onder meer: *U +25A6* in Plateau FRAC Ile de France in Parijs (2018), *Blue in Green*, een faciliteit ontworpen voor het festival Le Printemps de Septembre in Toulouse (2018), Fri-Art Center hedendaagse kunst in Fribourg (2011) *Turnaround* in het Mamco (2009), *Statik Dancin'* in de Frac Aquitaine (2007) en in de Villa Arson in Nice (2002). Hij nam deel aan groepstentoonstellingen op het MBA in Rennes, het Kunstmuseum Lucerne, het Kunsthuis Aarau, op La Maison Rouge Parijs, het Kunsthalle Bern, op Centre Culturel Suisse in Parijs en op Grand Palais in Parijs...